

ENTREVISTA A ANDREU MARTRÓ



Sant Quintí de Mediona, Barcelona, 1941. Pintor i gravador. Graduat en Procediments Pictòrics per l'Escola D'Arts i Oficis de Barcelona, en llicència en Pintura a la de Belles Arts. Des de la seva inicial figuració travessa una etapa d'informalisme, investigadora de materials i tècniques, que més tard desemboca en un nou concepte figuratiu, de diferenciada personalitat creadora. Les seves imatges, de gran sentit plàstic, revelen suggeriments i un esperit de recerca líric i sensible. Ha participat a nombroses exposicions des de 1972 i obtingut importants premis. La seva obra figura a diversos museus del territori espanyol, un d'ells el Museu d'Art Modern de Catalunya, i també ha realitzat els murals de l'altar del Santuari de Misericòrdia de Reus, entre d'altres importants treballs. Rafael Santos Torroella ha escrit sobre la seva obra: "Construeix formes i figures de ferma monumentalitat. Figures i formes que són com monuments dedicats a les preocupacions que el pertorben".

Andreu Martró, què és per a tu l'art?

És una forma d'entendre la vida. El poder de l'art és el de transformar tant el qui el practica lluitant per aconseguir-lo, com al qui el contempla, afinant la seva percepció per entrar en un món diferent que pot ampliar la seva visió personal i proporcionar-li un impacte emocional que només pot donar aquest quelcom invisible que veiem en l'art.

Com definiries el teu estil pictòric?

Com l'únic que jo sóc capaç de realitzar, és a dir, creant allò que jo seria incapaç de copiar. En principi, l'estil seria la troballa d'un mètode personal de dir les coses a través de l'art. Ara bé, tots sabem que, quan algú ja té un mètode, comença a morir. Per tant, el bo seria que el mètode fos el de trobar la manera més autèntica d'expressar allò que un sent mitjançant el bagatge acumulat i la inquietud sempre renovada per incrementar-lo constantment.

Quants anys duus, aproximadament, dedicant-te al món de la pintura? Com van ser els teus inicis?

Ja hi porto uns cinquanta anys. Des dels 19 que vaig anar veient que el dibuix i la pintura m'eren necessaris per sentir-me més complet. Vaig estudiar a Llotja i més tard a Belles Arts, compaginant-ho amb l'ensenyament de l'expressió plàstica. El 1970 ja vaig entrar com a professor de Tècniques Pictòriques i Murals a Llotja fins a la meva jubilació.

La primera exposició individual va ser el 1972, just quan vaig tenir la certesa de poder aportar quelcom personal. Aquestes dues activitats, la docència i la pintura, han estat perfectament compatibles i complementàries al llarg de la meua vida.

Quan consideres que ha estat el punt més àlgid en la teua carrera com a artista? Per quin motiu?

Per a mi el punt més àlgid és ser conscient del que estic fent en el moment en què ho faig, i que això m'agradi. Hauria de dir que per a mi la pintura no és una carrera sinó un acte de quotidianitat, és a dir, actualitzar constantment a través del llenguatge de l'art, aquells estadis vitals pels quals jo vaig navegant. L'important és estar en moviment.

Qui determina que s'ha arribat o no a un punt àlgid? No atorgo aquest poder al món de la comercialització de l'art. Si hagués de dir en quin moment de la meua vida he tingut més recursos, més experiència i una posició més madura i equilibrada enfront de la comunicació plàstica, seria el present.

Quin sentiment busques en el públic a l'hora d'exposar les teves obres?

Una actitud empàtica. Esperar que l'obra parli amb el seu propi idioma. I si el ritme interior de l'espectador coincideix amb el de l'obra, podem dir que l'art és capaç de traspasar les fronteres del temps i de l'espai. I per a què això es produeixi cal estar relaxats, en silenci, eliminant prejudicis i preocupacions. Espero, d'alguna manera, que la meua obra sigui un punt de trobada amb l'espectador proporcionant-li, com ha estat per a mi, una nova descoberta de si mateix.

Quin consideres que és, segons tu, l'element clau en les pintures?

Transmetre l'esperit de l'autor. Que el procés creatiu s'origini a partir d'una emoció que pugna per expressar, a través de formes visibles, allò que no és visualitzable.

La figura humana és constantment present en les teves produccions. Què pot significar o aportar?

La manipulació de la figura és la que em permet transmetre la càrrega profunda dels sentiments humans. L'obra és com un camp de forces complementàries que cerquen el necessari equilibri de tensions per poder manifestar d'una manera serena i equilibrada les meves vibracions internes. Això no ho aconsegueixo de cap altra manera que amb la representació de la figura humana tractada com arquetipus, no com a significat de si mateix sinó com a significant d'un estat que jo em plantejo. El meu procés expressiu no és directe sinó que es desenvolupa més enllà de l'aparença.

Plans per al futur?

Continuar la descoberta i l'actualització de mi mateix a través de l'obra, ja que la meua realitat cada dia que passa és diferent. Per mi la pintura vindria a ser com un diari personal.

La creativitat sempre és una qüestió de fe. Fe en què, sens dubte, si s'hi posa tot el necessari, es pot tornar a produir el miracle. Aquesta és la grandesa de la creació, doncs mai ens la podem atribuir del tot perquè hi ha quelcom que ens transcendeix.